

noget ved at ændre Reglerne for de personlige Fradrag.

Med Hensyn til Indtægter, som Selskaber, der driver Virksomhed i Udlandet, har erhvervet dér, foreslaas det, at der skal svares Skat af Halvdelen af den paagældende Indtægt. Efter den nugældende Lov skal der ikke svares Skat af saadan Indtægt, men det forekommer mig at være urigtigt. Man henviser til, at disse Selskaber undertiden betaler Skat i Udlandet af den Indtægt, som de har dér, og jeg tør ikke benægte, at saadant kan være Tilfældet. Men der er ogsaa mangfoldige Tilfælde, hvor saadanne Selskaber ikke betaler Skat i Udlandet, og at fritage dem for Skat i Hjemlandet, hvor Selskabet har sit Hjemsted, er, om jeg saa maa sige, at lægge op til Udlandet at kræve Skat af en saadan Indtægt, medens det paagældende Selskab, hvis det beskattes paa Hjemstedet, med en vis Ret overfor Udlandet kan hævde, at det bør være skattefrit eller behandles saa lempeligt som muligt i Udlandet. Da det er et Spørgsmaal, der har meget betydelig Interesse i mange Lande, føres der forskellige Forhandlinger mellem Landene om en rimelig Ordning af det. Men da vi i Danmark har en Skattelov, som siger, at man ingen Skat kan kræve af Indtægter, erhvervede fra Udlandet, har vi ikke nogen stærk Stilling, hvis vi skal forsvare disse Selskaber overfor Udlandet og skaffe dem en gunstig Stilling i beskatningsmæssig Henseende derude. For ikke at gøre det for vanskeligt for Selskaberne har jeg dog ment, man kunde sige, at de skulde betale Skat af Halvdelen af Indtægten fra Udlandet, og det gaar Lovforslaget ud paa.

I Lovforslaget foreslaas den Formue, som ifølge den nugældende Lovs § 11 er skattefri for de Personer, der ikke betaler Indkomstskat, forhøjet fra 10 000 Kr. til 15 000 Kr.

Foruden de Ændringer, jeg her kort har nævnt, er der nogle Ændringer af mere teknisk Natur med Hensyn til, hvorledes Selvangivelserne skal foregaa. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, de findes jo i Lovforslaget, og i Bemærkningerne til det Lovforslag, der blev fremsat i Folketinget, er der gjort nøje Rede for dem, men jeg skal gøre Rede for en betydningsfuld Ændring vedrørende Ligningsmyndighedernes Organisation.

Som det er nu, er Skatteraadssystemet anvendt hele Landet over, og for saa vidt kunde man sige, at det var en ensartet og ensartet virkende Ligningsmyndighed, vi havde. Det er det imidlertid ikke.

Selv om det formelt set er ens, er det i Øjeblikket saaledes, hvad der erkendes fra alle Sider, at i de Skattekrede, hvor der ikke er stillet noget teknisk Apparat til Raadighed for Ligningsmyndighederne, er og maa Ligningen være af mere lempelig Art, fordi man dér ikke saa godt kan trænge ind i Selvangivelserne, undersøge dem og paa den Maade faa dem korrigeret, saaledes som det bør ske. Med andre Ord, vort System har den Svaghed, at det ikke virker ens overfor alle Borgere i Landet. I Korthed sagt er og maa det være saadan, at i Byerne, hvor man i Regelen har et godt virkende Ligningsapparat, navnlig i de større Byer, har man en større Lignings-effektivitet end i Landdistrikterne, hvor man ikke har et saadant Ligningsapparat til Raadighed. Jeg har ment, at man burde søge en Ændring i dette Forhold gennemført, saa det kunde blive teknisk muligt at opnaa den samme Lignings-effektivitet overalt. Jeg skal gentage her, hvad jeg har sagt adskillige Gange, naar dette Spørgsmaal har været fremme, at jeg har ikke det Indtryk, at der er visse Dele af Befolkningen, der helst vil betale saa lidt Skat som muligt; det vil alle Dele af Befolkningen, og de Ændringer, jeg her foreslaar, beror slet ikke paa nogen Sondring af Befolkningsklasserne i saa Henseende, men er foranlediget af den faktiske Ulighed, der bestaar med Hensyn til Muligheden for at faa de rigtige Skatteangivelser frem i de forskellige Dele af Landet. Denne Mulighed er ikke ens over hele Landet. Den bør efter min Mening være ens, og dette Lovforslags Regler vil være et Skridt — jeg tror et betydningsfuldt Skridt — i Retning af at gøre Ligningsmyndighedernes Virksomhed ens hele Landet over.

Lovforslaget gaar ud paa at organisere Skatteraadene paa en noget bredere geografisk Basis, saaledes at der bliver flere Medlemmer i Skatteraadene. For Tiden er der 3 eller 4 Medlemmer i Skatteraadene, og det er ofte for faa, naar man skal have de forskellige Befolkningsklasser repræsenteret. Det kan af og til gøres paa tilfredsstillende Maade, men i visse Tilfælde lader det sig ikke gøre. Der er ogsaa mange personlige Hensyn at tage, og hvis Skatteraadene fik et større Medlemsantal, er der ingen Tvivl om, at det blev lettere at faa samtlige Befolkningsklasser repræsenterede. Det skulde altsaa betyde nogle flere Skatteraadsmlemmer, men lidt færre Skatteraadskrede og derfor et mindre Antal Skatteraad. Men dernæst foreslaas det, at disse Skatteraad skal have en indbyrdes For-